

Dimény H. Árpád
A NYOLCADIK NAPON

Ter 1.1

Kezdetkor volt a szelíd homlokod és a mezítelen bokád.

Ter 1.2

A bokád karcsú volt és izmos, de földhöz ragasztott, nem táncolt, nem lépett veled, és főleg nem engedett lebegni.

Ter 1.3

A költő azt írta: „Lépj felém, táncolj”, feléje léptél és táncoltatok.

Ter 1.4

Mindketten láttátok, hogy a tánc jó. Ezért a tánc kivált a lépések sorából, érzésekkel telítődött, érzékibb lett.

Ter 1.5

A közös lépés mozdulatsorát sétálásnak, a táncot szeretkezésnek nevezte el a szavak ura. Azután nappal sétáltatok, este szeretkeztetek, ezzel telt az első nap.

Ter 1.6

A költő újra írt: „A testedet behálózó erek sűrűsödjenek be, és alkossanak védfalat a szíved körül.”

Ter 1.7

Megírta a hajad összes árnyalatát, megfésülte, elválasztotta, befonta, majd jelzőkkel színezte ki szembogaraid.

Ter 1.8

Az egyik szemed égboltnak, a másikat mélységnek nevezte el. És ahogy nézett egyikből a másikba, eltelt a második nap.

Ter 1.9

A költő nem tudott betelni e csodával, és alkotott: „Kebleid halmához muzsika illik, és e zenét csak tíz ujjam játszhatja el e két csodás hangszeren.”

Ter 1.10

A melleid kiemelkedő dombját világítótoronynak nevezte, a körülötte fehérlő bőrödöt tengernek, melyet ajkának szelíd hullámaival és dagályával ostromolhatott.

Ter 1.11

Akkor megint írt: „Táplálék fakadjon nyelvemtől felszántott testedből, reszkessen epedő édes öled, mely életet rejtő gyümölcsöt terem”

Ter 1.12

Harmadik nap kinyílt öled boldogan semmisített meg minden szenvedést, majd miután a test és test lüktetése elcsitult, tej csurrant combjaid verítékébe, és mindenhol zöldellő növények teremtek, virágoztak.

Ter 1.13

Megint szólt a költő: „Nyisd ki puha ökleid, és engedd vissza az égboltra a világító testeket.”

Ter 1.14

„A sötétben örök-hold, fényben örök-nap, és örök-csillagok írják fel az égre, hogy csak az enyém vagy.” Úgy is lett.

Ter 1.15

Este az örök-hold nagy kereke forgott, altatta a vágyat és a szerelmet, és reggel minden tisztán ébredt, akár a negyedik nap.

Ter 1.16

A költő írt tovább: „Tavaszkok várnak ránk. A poharak megtelnek borral, mi kiürítjük, a meztelen ragyogás ideje jön el, és együtt úszunk delfinekkal, elefántokat rajzolunk, marcipáncsokival etetünk más élőlényeket, majd háton fekvé megszámloljuk a röpködő madarakat, fajtájuk szerint.” És ismét este lett, az ötödik napé.

Ter 1.17

A költő bár hallgatott, írt és minden formát, színt, láthatatlan képzetet, minden zajt, éneket, halhatatlan hangzatot egybegyűrt, míg nem maradt más, mint két szívdobbanás, amely egymásnak válaszol. A testek csendben pihentek, és este lett és reggel: a hatodik nap.

Ter 1.18

A költő a hetedik napon nem írt, pedig megvolt hozzá magánya. Újraolvasta, amiket korábban lejegyzett, és betakarózkodott, hogy a csekély fény se bántsa. Nem tudott pihenni, fojtogatta a levegő új ragyogása.

Ter 1.19

Pedig akkor még nem nőtt a földön vad bozót, és semmiféle mezei növény, és nem írt esőkről, hogy az sarjasszon. Nem találta a karcsú kart, melyet ő teremtett, s mely megkötötte öleléssel. Csak valami

hasonlított illatára. Már ott volt a tavasz az ágban, nézte a kert közepén a jó és a rossz tudás fáját, a bőrére emlékeztette a kérge fehére.

TOVÁBB FUT

csikorog a kavics a habszivacstalp alatt
hangja a drótok fölé száll várja az ég kékje
még ő aztán egyes szám harmadik személy
aztán igazából neve sincs mint a hosszú utca
mely a falu azon vidékére visz ahol az úttestet
húszméterenként szennylé-erek osztják területekre
tyúkrok röppennek riadtan ha autó robog végig
tikkasztó porfelhőt idézve az egész Fellegváron
egyszerűen csak fut jobb oldalt csipkésdrótkerítések
halott virágok indái kapaszkodnak rajta nemcsak
a bokrok tövében bújik meg a szemét kisebb
halmokban növekszik a szemközti oldal házai
építik pityókahéjból kidobott kacatokból a természet
pedig harcba száll a fű visszafoglalja helyét
április van és nem a szerelem teszi nehézzé a levegőt
az utca emelkedik aztán lejt fent-lent hullámverése
tovább fut kisebb és kirívóan nagy meg színes házak
tömbje mellett vakítóan fényes kapuk foghíjas kerítéssel
vakolatlan téglá- és cementerődök oroszlános kapulábai
alatt míg szeme fönt a színes kátránypapírral
borított tetőkön itt is követik a divatot sárga-fekete
mustár- és hánnyászínű hullámpala szurkos kürtöcsövek
mint valami indiántábor füstszag és lovak szabadon
a házak lépcsőzetesen kaptatnak fel a dombra a függöny
nélküli ablakok szomorú állatszemek visszapislognak
ürességben lélegzi a csend de megtöri egy köszönés
a sövényen túlról fut hogy árnyékként válhasson le a testről
szemének méregzöld határt húz az erdőalja
mintha kilométerenként változna a színe
végre virágzó fák a patak várárokként szaladja

körbe magas tornyát fut patakra gondolva
felhőkre gondolva semmit gondolva
míg az izmok szófogadó jószágként viszik előre
a testet az ismerős csendbe melyet távoli traktorok
zaja riaszt a szél frissít fák friss hajtásait szelídíti
és ez bizony csodálatos még egyszer csak egyszer
ütőér lüktet a mellkasban verik a dobot
va-gyok va-gyok va-gyok va-gyok

NEM HAGYLAK EL

már távolról hallják
a lépteim a szobájuk
irányába tart félnek
de röhögnek valami
viccen idéetlen kamasz-
hangjuktól hullámokat
vet bennem a düh be-
robbanok a szobába nekik
csapódik a dühöm vigyorral
elfojtott röhögést félelmet
lepleznek reménykednek
most mégsem olyan nagy
a baj nem tudják hogy olyan
nagy hogy mindegy mert
ők csak még azt sem látják
ahogyan az egyenes és ferde
izmok feszítik a szemem
csak én tudom hogy ez
a végső jel még mielőtt
elválnak az ajkak
a fogak torlasza mögüli
visszafogott hang már nem
sajátom az üvöltés még
igen azt még ismerem

amelyik átcsap a szobákon
azt még ismerik ahogy
egyenesen az arcukba újra
és újra de a megőrölt szavak
a düh kapuján túlról érkeznek
megszorítják a vékony kart
tépik a fület csattannak tarkón
kivonszolják őket a szobából
vagy csak egyiküket aki
éppen bátrabb vagy csak
jobban bízik bennem és
rángatják magamba be
hogymegmutassa nézd
mit tettem most éppen mit
barmoltam szét törtem el
bennetek bennünk az apátok
aki nem hagy el soha
vagyis az az ismerős
hang az arc a test a düh
az ismerős rettegés na az
veletek marad felnőttként is

A TELEK

a telken amelyen otthonunk
épült régen egy kis ház állt sokáig
kocsmaként működött korábban
csak egy cövekekkel kijelölt
begyepesedett terület volt csupán se
ház se kocsmá se otthon egy beltelek
az erdő alatt vad fákkal határos
aztán kettéosztották ikertelek
lett közös csúrral amikor elkezdtük
bontani még nem láttam magam a házban
valónak a pultra viszont pontosan

emlékszem kék-piros mozaikkerámiával
volt kirakva s a linóleum ragadt
az italtól mint amikor feltépünk
egy ragtapaszt

magasabbról mondjuk egy
dombról vagy egy kert tetejéről
nézve az egész telek megváltozik
a ház is mely kocsmá volt
ahová egyetemista korodban
utánad mentek a szüleid
s te megszegeyenülten vonultál
anyád és apád után ki a fertőből
majd hazáig bizonygattad
nem vagy részeg s az árnyékok
fenyők védték az utcalámpák
becsmérlő fényétől bár ugyanaz
a telek és alig vagy semmit sem
változtak a körülmények megfigyelhető
amint elmosódik a ház a kocsmá
a részeg tinédzserlány fakuló
körvonala az évek tömény oldatában

a telek mégis ugyanaz akárhogy
akárhonnan nézve de te már nem
vagy a régi a közös házban lakó
testedben épültél újjá az ott kitöltött
tér miatt az eddig még nemből
többé már sohává és ez mindent
átalakított azontúl hogy a mélygarázs
konyha lett vagy kazánház a szobák
már nem egyszerű szobák noha
azokat mi rendeztük be és a
könyvek a te és az én könyveim
a polcok a szekrény az ágy közös
azzá vált és mi is közössé bár

egyikünk sem a régi nincs többé már
nem és nincs többé soha sem

de van a telek ház lakhely szebb
szóval otthon más házakkal egy
sorban magányosan mintha
az erdőbe vágyakozna sápadt
fehérre festve barna ablakkeretei
nyugatra néző karikás szemek
a fenyves-tölgyes csak száz
méterre hallani egyenletes zúgását
hív madarakat amik nem látszanak
és sokáig nézed a kert végéből
láthatod régi magad amint arccal
a ház felé lassan visszavonulsz
belépsz a fák közé és lennél
akkor ott majd maradnál telken
belül

*Madár, 2014
(13 x 13 x 27 cm, bronz)*